

“Si PP, CiU i canaris sumen, governarà el PP”

Agustí Cerdà (Canals, Costera, 1965) substitueix Joan Puigcercós com a president del grup parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés. Assegura que l'“àmbit de confluències” és molt gran, però hi ha coses per “llimar” amb el PSOE.

Del cinquè lloc de la llista de Barcelona a president del grup parlamentari en dos anys. No està gens malament.

—Crec que el partit està content amb la feina d'ERPv. L'aposta per impulsar la federació valenciana va suposar incloure un valencià en les llistes a Madrid, cosa que s'ha aprofitat per implantar encara més el partit al País Valencià. Aquest és un nou reforç amb vista a les eleccions autonòmiques i municipals.

—Amb vostè al capdavant, els temes valencians i balears estaran més presents en el discurs d'ERC?

—En el meu debut com a president del grup, la primera pregunta al president Zapatero és sobre la vinculació entre els recursos hídrics i els permisos d'urbanització al País Valencià.

—Tot i el nou tripartit, no serà fàcil arribar a acords amb el PSOE en aquesta segona part de la legislatura.

—Al principi de la legislatura tampoc no va ser una relació tan fàcil. Ells ja han dit que buscaran les seues aliances, que són autònoms del PSC. Hi ha un marge important de confluència i també un àmbit de discrepància. Procurarem acordar lleis com ara la de finançament de partits, la del poder judicial, la del Tribunal Constitucional, la de la memòria històrica. L'àmbit de confluències és molt gran, però hi ha coses per llimar.

—No és cap secret que al PSOE li hauria agradat més una sociovergència, però.

—L'aposta de Mas era que el tripartit no sumara. Si el tripartit sumava, era molt difícil que no n'hi haguera. CiU deia: “O jo, o tripartit.” I, és clar, si era Convergència o tripartit, Esquerra estava al tripartit, no amb Convergència. No van plantejar-se una aliança amb Esquerra: només van fer-ho en veure que el seu fracàs era tan gran que els faltaven vint diputats per a fer allò que volien, i que, a més, el tripartit sumava. S'ha fet el pacte possible; l'altre era numèricament possible, però després de la campanya que havia fet CiU, i els seus marges de maniobra, era impossible. Era la seua última opció, i potser hauria causat un terrabastall, entre ells. L'ob-

jectiu, ara, és fer patriotes per la via del progrés social, del benestar, fer de Catalunya un país molt habitable.

—Sembla que Montilla li ha jugat una mala passada a Zapatero, que no devia ensumar-se aquest pacte.

—La política de les direccions dels partits és la que és, i la realitat dels vots és la que és.

—Però Montilla ja és un petit dimoni, com a la fi ho era Maragall?

—No ho crec. La realitat de Catalunya és diversa i plural, i conforma governs diversos i plurals. Com la de Madrid, que té un govern monolític, però no una majoria parlamentària monolítica, i que sobre la marxa arriba a aliances.

—La reedició del tripartit no ens ha de fer pensar, però, que a curt o mitjà termini hi haurà una Entesa Catalana de Progrés —PSC, ERC i ICV— al Congrés dels Diputats, no?

—No, no ho crec. El Senat ho permet, però és bastant impossible que això passe al Congrés com a tal. No ho veig. Primer, el PSC hauria de ser autònom del PSOE al Congrés.

—Us agradaria?

—Home, acabem de recuperar el grup parlamentari propi. No en teníem des de la República, i ens fa goig tenir-ne.

—Quins són els aspectes més immediats que cal negociar al Congrés?

—A banda de culminar el millor possible la reforma de l'Estatut balear, per nosaltres la llei de la memòria és clau, i les posicions encara estan lluny.

—Molt lluny.

—Sí, i hi haurà un retard, en aquesta llei, perquè hi ha coses a les quals ni IU ni nosaltres no volem renunciar. Si es fa, ha de satisfer aquells que van ser més castigats i oblidats durant la transició, quan hi va haver "amnistia i amnèsia". L'amnèsia, intentem desfer-la ara.

—La llei de la memòria és la més simbòlica, però no us agrada la proposta socialista. Què cal introduir-hi perquè Esquerra vote a favor?

—Allò que plantegen els fòrums per la memòria. Cal anul·lar tots els judicis, això és cabdal; a més, cal restituir l'honor de la gent que, tot i ser innocent, va ser ajusticiada; programes de difusió de recuperació de la memòria; assignacions pressupostàries, etc.

—Hi ha el risc que el PP no sols hi vote en contra, sinó que s'hi rebel·le, com ja fa en unes altres qüestions.

"El tripartit? S'ha fet el pacte possible. L'altre era l'última opció de CiU"

—El PP reclama amnèsia, però quan manava feia revisionisme del franquisme: feia sants els màrtirs de l'Església, deia que el franquisme no va ser tan dolent... Simplement es tracta que les víctimes no tinguin més drets que els botxins. Ara bé, hi ha una part del PP a la qual no li faria res aprovar aquesta llei. El PP està partit en dues parts, hi ha dos corrents cada dia més diferenciats.

—Rajoy l'aprovaria?

—Potser s'avindria a parlar-ne. Acebes i Zaplana, no. Com pense que Camps haguera avançat en el camp idiomàtic molt més sense la presència constant de l'extrema dreta del PP.

—Camps és del sector amable?

—No vull salvar Camps, que ha anat contra la llengua a tort i a dret, però es-

alitat nacional", la resta se'n beneficia: *Si se lo hemos dado a los catalanes...*

—La "clàusula Camps" ja podria fer-se efectiva?

—És innòcua, jurídicament, perquè necessita una altra reforma estatutària. És la típica *valencianada*, que nosaltres no serem menys que no sé qui.

—Hauria convingut, doncs, que el valencià s'aprovara rere el català?

—Gairebé segur que sí. Però, vist des d'Espanya, el català pretenia posar els límits de l'Espanya plural, i el valencià demostrava que es poden modificar estatuts fins i tot allà on mana el PP.

—Què li sembla que les reformes estatutàries recullen competències hídriques? L'àmbit d'Esquerra inclou territoris enfrontats per l'aigua.

"Camps hauria avançat molt més en l'idioma sense l'extrema dreta del PP"

tic convençut que, sense les pressions que ha rebut de l'extrema dreta, s'hauria pogut donar un altre joc. Però això és política ficció, intuïcions que tinc.

—Parlava abans de la llei de finançament dels partits, la del Tribunal Constitucional o la del poder judicial.

—La del finançament, la vam presentar nosaltres, i considerem que és molt important que isca endavant. La llei orgànica del Tribunal Constitucional, de la seua banda, essencialment parla de l'àrbitre, en cas de conflicte. Per nosaltres, ara, és com anar a jugar al Bernabéu i veure l'àrbitre vestit de blanc. Pel que fa a la llei orgànica del poder judicial, intentarem que la justícia entenga que està en un estat autònom, i que això es reflectesca, com passa als poders executiu i legislatiu, al poder judicial, un tema encara tabú però que de ben segur escotem en aquesta legislatura.

—La reforma de l'Estatut de les Illes està en la fase final. El valencià, el primer a aprovar-se, quedarà, al remat, lluny del català i del balear?

—Sí. De l'esclatxa que va obrir el català, sobretot quant a finançament i "re-

—Les decisions hídriques, les hauria de prendre la conca de cada riu.

—...que depenen de l'estat. Potser, doncs, no hi hauria d'haver referències, als estatuts.

—Segurament, no. Però és inevitable que hi estiguen, perquè hi ha hagut molta crispació al respecte.

—Serà el 2007 el primer dels set anys en què la inversió d'infraestructures a Catalunya igualarà la seua participació en el PIB estatal, com es va pactar en la reforma de l'Estatut?

—En els nostres comptes, no. Com tampoc no ho és per a la Cambra de Comerç, ni per a CiU. Faltarien uns 900 milions d'euros, per això. Solbes ha dit, a més, que aquesta fórmula no entrarà en vigor fins el 2008.

—Què passaria si en els propers comicis estatals el PP supera de pocs escons el PSOE, i amb CiU i Coalició Canària sumara majoria absoluta?

—Si PP, CiU i CC sumen, a Madrid hi haurà Govern del PP. Si PP, Esquerra i CC sumen, no hi haurà Govern del PP.

Víctor Maceda